

Belijden

Eens in je leven heb je die stap gezet, misschien al heel lang geleden. Toch weet je je het vast nog wel te herinneren. Was het een mijlpaal in je geloofsleven? Misschien wel. Misschien was het ook gewoon de afsluiting van jaren catechisatie. Tegenwoordig is het, veel meer dan vroeger, een heel feestelijke dag in de kerk. Met veel aandacht voor ieders persoonlijke geloofskeuze. Niet zo vreemd in onze individualistische maatschappij.

Belijdenis doen van je geloof is zeker een mijlpaal om bij stil te staan. Jaren heb je onderwijs gehad in bijbelkennis. Van je ouders, op school, in de kerk. Je wordt volwassen en gaat zelf keuzes maken in je leven. Na jaren onderwijs word je de vraag gesteld of je in je leven verder wilt gaan met God en zijn gemeente. Het vanzelfsprekende, dat we van vroeger veel meer kennen, is verdwenen. Gelukkig maar, zul je misschien zeggen. Want je moet zelf de keuze maken. Maar kunnen we de stap ook te groot maken? Is het iets bijzonders dat je verder gaat op de weg waarop je al liep? Mag er nog iets vanzelfsprekends in zitten?

Ik herinner mij uit de tijd dat ik belijdeniscatechisatie volgde, dat iemand opmerkte: "Als je belijdenis doet denk je dat je iets afsluit, namelijk de catechisatie. Maar eigenlijk begint het dan pas." Dat is een waar woord gebleken. Het is net als met je trouwdag. Een feestelijke dag waarop je de keuze voor elkaar, als man en vrouw, uitspreekt en bevestigt. Maar het is pas het begin van een leven lang trouw zijn aan elkaar, in goede en slechte tijden. Zo mag je, in een feestelijke eredienst, je "ja" tegen God uitspreken. Maar het is slechts het begin van een leven lang trouw zijn in je geloof en aan Gods gemeente. Gelukkig hoeven we aan Gods "ja" nooit te twifelen. Zijn trouw aan ons is de basis voor onze trouw aan Hem.

Katrien Janssens-Salomons, voorzitter Bijbelstudiebond

*verder gaan
met God en
zijn gemeente*

